

Dit ingen vågar gå, dit vågar ingen komma

AV AMANDA HJALMARSSON

Det var en gång för tusen år sedan en fin stad som kallades Stockholm, staden som en gång i tiden var Sveriges huvudstad. Där bodde det människor i en allemansrätt och demokrati. Och allt flöt på som det skulle. Men en dag valdes Ruben Ragnar Ruth till kung efter deras före detta kungs plötsliga självmord. Han ville göra Sverige till något stort, till något utåt, annorlunda och huvudsakligen rikt. Därför införde han år 2945 ett tredje världskrig. Ett världskrig som skulle sätta Sverige på kartan. Ragnar hade bara guld och ära i sikte, och inte en tanke om verkligheten.

Ett fasanfullt ljud pressas igenom trumhinnan när skott borrar sig in i oskyldiga kroppar. Doften av varmt klabbigt blod ligger som en dimma i luften. Mina armar klamrar sig fast hårt i takkanten, muskler som jag inte visste fanns jobbar mer än ett maskineri, tungt och ljudlöst pressas luft ut och in igenom lungorna. Mina smutsiga händer börjar glida av rännen. Men jag orkar inte längre hålla i mot. Jag känner mina händer släppa, mitt liv, min familj och allt. Jag faller. Kylan smeker min kropp och skrattar åt mina späda pinnar till ben och armar, den tar tag i mig, slungar in mig i balkonger, blomkrukor och trycker mig snabbt ner mot marken. Jag låter mig falla, jag låter mig slukas av nuet och ha det som ett evigt och sista minne. En duns, ett kras och ett splash får mig att förstå att mina år, månader, veckor, dagar, timmar, minuter och sekunder är räknade.

Det tar en lång stund innan jag vågar slå upp ögonen, jag ser mig omkring och inser att jag har trillat ner i ett fruktstånd. Trasiga lådor är slängda här och var och rester av frukter ligger över allt. Men det är alldeles öde. Lite tumult reser jag mig upp och borstar av det värsta av frukten. Mina ben är ostadiga och kalla och stora flarn av huden på händerna är uppslitet. Darrande vandrar jag bort över kullerstenarna, mitt hår hänger stripigt och tovtigt ner över min bara rygg och får mig att rysa.

Jag vandrar länge, dagen hinner gå mot sitt slut innan jag vågar titta upp. Vid kanten av vägen sitter en böjd skylt med texten "Bergshamra parklek" Jag ser mig omkring. Platsen jag har kommit till är fin men öde. Det syns att kriget också varit här, men just nu är platsen orörd av mänskliga händer. Jag vandrar vidare, mina blå fötter gör blodiga fotspår efter sig när jag pulsar fram igenom det skräpfyllda torget. Jag skakar något så fruktansvärt, mina knäskålar slår i varandra och skapar stora blå märken. Jag kollar mig omkring och ser en nästan hel busskur att sätta mig i. Försiktigt borstar jag undan lite glassplitter och sätter mig ner bekvämt. Jag blundar tyst och drömmer mig bort till fantasin. Tillbaka till sovrummet i lördags till fredagspizzan och till mammas godnatt puss. Jag somnar med ett leende på läpparna.

När jag sedan vaknar är jag öm, jag har en torr äcklig smak i munnen och mina byxor har stelnat av allt blod och smuts. Jag reser mig upp och tvingar mig att fortsätta. Men stannar till. På andra sidan vägen vid busskuren mitt emot ligger ett svart litet pälsknytte. Pälsknyttet har stora öron, en liten svart nos och stora blanka ögon. Ögonens riktning är rakt in i mina. Jag ryggar tillbaka, och så försiktigt som möjligt göra allt för att inte störa vilddjuret. Han reser sig upp och börjar springa mot mig, hunden närmar sig med väldiga kliv. En hund bet Ruben en gång och nu är det lag på att hundar är blodtörstiga vilddjur. Och ingen vågar tro något annat. Jag vänder mig om för att börja springa men mina ben skriker nej till svar. Jag sjunker ihop och ser hunden ställa sig bredbent på mina hjälplösa magmuskler, han närmar sig mitt ansikte. Jag sluter ögonen . . . och känner en blöt tunga steg för steg slicka igenom varje del av mitt ansikte.

Han flåsar och ler brett när jag sedan öppnar ögonen. Försiktigt börjar jag stryka handen över hans högra sida, han viftar på svansen och springer iväg för att hämta en pinne. I en sekund stannar jag till och börjar fundera en smula, varför försöker han inte döda mig. Men efter en stund skiner jag upp. För första gången på väldigt länge höjer sig mina mungipor mot solen.

Jag ler lika brett som han nyss gjorde innan jag kastar iväg pinnen igen. Dagarna går och jag och Laban kommer närmare varandra. Vi skapar våra rutiner och myser med varandra tills vi somnar. En dag när jag vaknar sitter han inte på andra sidan vägen, i full panik av rädsla att förlora det enda jag har kvar, reser jag mig upp och skriker efter honom. Jag ser honom inte någonstans, men efter en stund ser jag Laban komma springande. Jag ropar hans namn men han reagerar inte. Jag springer efter honom och ropar men det först när han ser mig som han reagerar. Då inser jag att han är döv. Jag bygger ihop en sensor som gör att jag kan få tag i honom, och dagarna fortsätter gå. Vi äter oss feta på maten i mataffärerna

och leker apport. Vi går på promenader på kvällarna, och ibland tar vi oss ett dopp i sjön. Vi tänker inte ens på kriget. Vi låter fantasin glida över oss. En dag när vi lägger oss på torget och vinkar godnatt till varandra hör jag ett svagt mullrande ljud, ett pipigt ljud likt ett skrik som växer. Stamp och kliv och . . . pistolskott. Jag trycker på knappen till sensorn och Laban reser sig upp, vi båda ser folk komma springande. I vild panik börjar vi också springa.

Folk är överallt, de kastar glasflaskor på varandra och vi ser hur andra bara faller ihop, Laban gnyr högt när vi rusar med folkmängden. Jag hör skott långt bakom oss och skrik när folk inser att deras närmaste har dött. Vi ökar tempot. Helt plötsligt får jag ett slag i ryggen, jag faller handlöst mot marken. Huvudet slår i mot asfalten, allt blir suddigt och människorna snurrar runt, runt. Jag ser Laban ställa sig bredbent på mina magmuskler. Precis som första gången vi sågs. Jag kramar honom hårt och sluter ögonen. Jag orkar inte fly mer. Jag är inte tillräckligt värdefull för att överleva.

Huuund, skriker någon bakom oss. Jag kramar honom ännu hårdare och viskar i hans öra.

– Jag kommer aldrig att släppa taget om dig.

Jag hör ett skott vina igenom luften, och håller andan. Sekunden stannar, allt blir svart.